Ой, заграли музиченьки на горбу,
Аж гуде, так бухка бубон: бу-бу-бу!
Скрипка співом, срібним співом залилась:
"Гей, до нас, веселі, світлі, гей, до нас!
Хто не вміє веселитись — научись!
Чи ти чуєш, як ми з бубном обнялись,
Як нам зелено, шалено? Коли так,
Що ж би, парубче, був з тебе за козак,
Аби дівчини ти зараз не схопив,—
То ж я знаю, скільки в тебе там вогнів!
Аби з нею в блиски-скоки не пішов?
Що ж би в тебе за юнача була кров,
Що ж би, парубче, був з тебе за козак?"
Бубон грима, бубон бухка: "Так-так-так!"
Співи сріблом ллють на вулицю з горба:
Хай ховається, де є, яка журба!
Не накручуйте ви лірних в серці корб!
Ой, веселий, ой, веселий же наш горб!
Здивувалось у блакиті золоте:
"Звідки мак той такий буйний там цвіте?
Цілий день лежав зелений там обрус.
Прихилюсь но я та зблизька роздивлюсь".
Прихилилося злотисте до горба:
"Ой, яка ж тут та веселая юрба!
Не півонії тут квітнуть і не мак,—
То дівчата червоніли мені так.
Як же гарно хтось, як весело співа!
Яким ходором так ходить голова!
О, яке тут все рухливе і живе,
Просто в душу срібний спів мені пливе!
Ой, зрадів, забився срібний мені птах,
Ой, мигтить мені, мигтить мені в очах!
Чи здається, чи хвилює то блакить,
Чи то горб так, чи в мені гуде-дзвенить?"
Каже мати до Івася: "Подивись,

Як заграло ясне сонце — блись-блись-блись,
То злотистим, то рожево-вогняним...
Що ж це сталося сьогодні з золотим?
Не прийшла ще цим веселощам пора.
Раз лиш на рік, на Великдень, воно гра!"

Грають, грають музиченьки на горбу:
Скрипка сріблом ллє, а бубон: бу-бу-бу!

1923